

de digitale

AlleMansKroniek

D Al weer de laatste AlleMansKroniek van 2018 met hierin onder meer:

D

- Van de bestuurstafel op pag. 2
- De column van Wim Kunst op pag. 3
- **A**lle **M**annen **K**ennen (Hans Noord) op pag. 4
- Een bruiloft op pag. 5
- Gerrit Eerland en de Waterstaatskerk op pag. 6
- Een Kerstverhaal op pagina's 7 en 8
- KronieKKunst (Klaaske Jans) op pagina 9
- Roland Oosting over ons koor op pag. 10
- Een recensie van de Female Voices op pag. 11
- Koossies's Corner vind je op pag. 12

I Met dank aan allen die dit jaar een bijdrage hebben geleverd. Zonder hen beslist geen **A**lle**M**ans**K**roniek. We rekenen ook in 2019 op jullie medewerking.

Op 20 december is de laatste repetitie en op 10 januari beginnen we weer. Fijne feestdagen iedereen.

univé

Van de bestuurstafel

Op 13 november heeft het bestuur een aantal onderwerpen de revue laten passeren tijdens een aangename vergadering.

- We hebben o.a. gesproken over de komende concerten, te weten het potgrondconcert, het najaarsconcert in november 2019, het nieuwjaarsconcert, datum nog onbekend en natuurlijk het jubileum concert eind 2022. Er zijn al thema's en eventuele gastoptredens geopperd.
- We zullen de zaken over de privacywetgeving ook voorrang geven.
- Een grotere aandacht zullen we gaan besteden aan het lief en leed binnen het koor, we zullen ervoor zorgen dat iedereen goed wordt en blijft geïnformeerd over de leuke en minder leuke dingen die ons allen aangaan.
- Ook de promotours zijn besproken. Zoals het was laten we achterwege. De mogelijkheden van een promotour in de buitendorpen met een andere bezetting dan het gehele koor zijn aan de orde geweest.
- Alle zaken die aangedragen zijn vanuit de commissies zijn besproken.
- In de rondvraag hebben Lessche en René aangegeven in februari te zullen stoppen als bestuurslid, we zullen dan dus 2 nieuwe bestuursleden moeten vinden.

Walter Zijlstra
Voorzitter

De redactie is op zoek naar hoofdpersonen voor de rubriek KroniekKunst. Ken jij iemand, zanger of één van zijn familieleden of vriend van ons koor, die met passie een of andere vorm van kunst uitoefent? Tip dan de redactie.

Al eens onze website bezocht? Daarop vind je interessante artikelen en bv. de Agenda. Kijk op: www.assermannenkoor.nl

En vergeet ook onze pagina op Facebook niet.

Wat een luxe, (voor ons tenminste...)!

Wim Kunst

Julie moeten nu niet meteen denken dat ik op deze plek elke keer over de dirigent zal schrijven, omdat ik het vorige keer over hem zélf had en het nu over de wat merkwaardige rol van Marco wil hebben.

Want, als ik aan een dirigent denk, dan ligt de vergelijking met een trainer, laten we zeggen een voetbaltrainer, voor de hand. Beiden zijn in feite the Executive Officer (CCE) van de organisatie, ze zijn allebei aangesteld door het bestuur (the Board, met Walter als CEO) en mochten de prestaties onacceptabel teruglopen, of mochten er zich onverhoopt onoorbare voorvallen voordoen, dan kan het bestuur de trainer - en kan ons bestuur de dirigent - ook weer ontslaan. Niemand hoopt dat het ooit zover komt natuurlijk.

Zowel de trainer als de dirigent proberen het beste uit de ploeg te halen. Er wordt op regelmatige tijden geoefend, er worden oefenwedstrijden gespeeld (kleine concerten gegeven) en er zijn natuurlijk de belangrijke wedstrijden, de grote uitvoeringen als 'The Road to Freedom' en ongetwijfeld ons optreden wanneer het koor honderd jaar bestaat, in 2022.

De trainer/dirigent coacht, straft als het moet, vleit en fleemt als hij dat nodig acht en doet er verder alles aan om het team/het koor naar een hoger niveau te tillen. Een nobele taak.

De keerzijde voor beiden is echter dat ze het nóóit goed kunnen doen. Als de voetballers winnen, als het koor een uitstekende prestatie neerzet, dan ligt dat toch vooral een van de spelers of de zangers en als het team keer op keer verliest, als het koor onder de maat presteert, dan is dat de trainer, dan wel de dirigent te verwijten.

Spelers van een voetbalploeg kan óók wel het een en ander boven het hoofd hangen. Als een speler in de ogen van de trainer niet in de ploeg past, onvoldoende of slecht presteert of als hij zich op of buiten het veld niet weet te gedragen, kan hij op de reservebank worden geplaatst, terug worden gezet naar een lager elftal of kan hij in het uiterste geval in de verkoop worden gedaan. Allemaal om een betere prestatie neer te zetten of (in het geval van FC Groningen?) in ieder geval niet te degraderen.

Daarvan kan in een koor, dus ook in ons koor, geen sprake zijn. Of je nu goed zingt of slecht, of je nu buiten de repetities om wel of niet studeert, of je nu aan één stuk door aan het leuteren bent, je map niet op orde hebt, altijd maar weer de wekelijksse loterij wint of wat dan ook, de dirigent heeft nauwelijks instrumenten om in te grijpen. Hij heeft het - kortom - maar te doen met het materiaal dat hem ter beschikking staat.

Wat een luxe voor ons, koorleden. Wat een nachtmerrie voor de dirigent.

Voor een gesprek met één onzer koorleden in het kader van **ALLE MANNEN KENNEN** moest ik deze keer naar Roden. Aangezien ik in Roden minder bekend ben moest ik vertrouwen op het navigatiesysteem en dat bracht me keurig bij het appartementencomplex van 1e tenor **Hans Noord** die me al stond op te wachten.

• Hans vertel eens wat over jezelf

Hoewel ik met mijn vrouw nu in Roden woon ben ik geboren en getogen in Assen. Na de basisschool vroeg ik me af; wat zal ik nu gaan doen? Een oom van me stelde voor om typograaf te worden en na sollicitatie kwam ik in dienst bij de Drentse en Asser Courant aan de Torenlaan. Behalve werken moest ik, om het vak te leren, 3 dagen per week naar de Grafische School in Groningen en dat drie jaar lang. Op een gegeven moment werd mij gevraagd om gevangenen in het Huis van Bewaring in Assen wat bij te brengen op het gebied van handenarbeid. Dit vond ik leuk werk maar de bezetting van de gevangenis in Assen was niet erg stabiel en via via, onder anderen van toenmalig burgemeester Agter, heb ik gesolliciteerd bij de Dr. S van Mesdag Kliniek in Groningen. Ik werd aangenomen en na 10 jaar stopte mijn werk aan de Torenlaan.

Inmiddels had ik mijn militaire dienstplicht vervuld bij de infanterie in Schaarsbergen, waren we getrouwd en woonden in Assen.

De van Mesdag kliniek is een zeer uitgebreid bedrijf dat, naast de gevangenis, een grote drukkerij heeft, een kleermakerij, zadelmakerij voor de politiepaarden enz.

Ik was werkmeester van de drukkerij waar samen met ca. 25 man nagenoeg alle briefpapier van de overheid vervaardigd wordt.

We woonden nog steeds in Assen, maar het dagelijks naar Groningen reizen werd steeds vervelender en ik had dat ook al eens bij mijn werkgever aangekaart.

Op een goeie dag kwam mijn chef me roepen met de boodschap; Hans we gaan ergens naartoe maar ik had er geen enkel idee van waar dat "naartoe" ons zou brengen. De rit ging naar Hoogkerk waar een aantal nieuwe huizen gebouwd werden en een paar van die huizen waren aan ons ministerie toegewezen. De chef zei dan ook: Zoek er maar één uit. Dus toen zijn we naar Hoogkerk verhuisd. Het wonen in Hoogkerk beviel ons maar matig, niet alleen vanwege de mindere prettige buurt maar zeker de altijd aanwezige stank van de suikerfabriek. Op een gegeven moment konden we via woningruil in Roden gaan wonen en dat is ons altijd uitstekend bevallen. Zeven jaar geleden zijn we verhuisd naar ons huidige onderkomen; een ruim luxe appartement in een groot complex.

• Wat zijn zoal je hobby's?

Vroeger was ik een voetbal enthousiast maar de leeftijd laat dat nou niet meer toe. Tijdens mijn werk bij de Van Mesdag Kliniek heb ik kennis gemaakt met een pottenbakker en van hem heb ik heel wat geleerd over het "schijven draaien" en heb zodoende een aantal leuke dingen kunnen maken.

En dan is het Asser Mannenkoor ook wel een hobby en ik ga iedere week met plezier naar de repetitie in Assen.

Door: **Geurt Rutten**

Bruiloft

Potgrondploeg zingt bruidspaar toe

Op 24 oktober jl. waren wij 50 jaar getrouwd. Wij hebben dit, samen met onze kinderen, familie en vrienden, gevierd in Witten.

De Potgrondploeg Assen – Oost, ook uitgenodigd, zorgde voor een optreden als Farce – Majeure, bekend van het TV programma uit het verleden.

Zij zongen uit volle borst: "Dat is uit HUN leven gegrepen", inderdaad over ons beider leven. Klaaske en ik hebben hiervan genoten. Petje af voor deze groep! Een grote verrassing was ook dat plotseling onze uitwisselingsvrienden uit Newcastle waren overgekomen. Alles was geregeld door onze kinderen, wij wisten van niets. Natuurlijk werden er mooie herinneringen opgehaald. Mede door onze kinderen, die ook hun bezoek hadden geregeld, hebben we een prachtige dag gehad. Alles is op film en foto's vastgelegd zodat we nog kunnen nagenieten.

Klaaske en Henk Jans

Op 11 november 2018 heb ik een concert bijgewoond van de Golden Men . In het cultuurpodium van de Waterstaatskerk Smilde gaven zij een aantal bekende werken van het Asser Mannenkoor een eigen, wat kleiner, geluid. 13 mannen zongen, zowel a capella als met begeleiding van de onzichtbare Jan de Roos, liederen uit het repertoire van het Asser Mannenkoor. In de vrijwel uitverkochte kerk genoten de aanwezigen en de zangers zichtbaar van een aangename, muzikale middag.

door: Ria Zijlstra

Bovensmilde

Waterstaatskerk

In Duitsland zie je de bordjes wel eens staan: "autobahnkirche".

In Nederland niet. Waterstaatskerk is dan ook niet hetzelfde.

Hij ligt niet langs de snelweg en is ook niet van (Rijks)waterstaat. Toch zijn er tientallen van in Nederland. In Assen de Jozefkerk en in Bovensmilde de (voormalige) Hervormde kerk.

Om te weten hoe het wel zit moeten we terug naar de Napoleontische tijd. In de Bataafse Republiek werd de godsdienstvrijheid in de grondwet vastgelegd. Maar tegelijkertijd kende het Franse bewind vergaande bevoegdheden om zich met de organisatie van kerkgenootschappen te bemoeien. De Koning, toen nog Lodewijk Napoleon, werd als staatshoofd verantwoordelijk. En er kwam een ministerie van Eredienst.

Met de komst van Koning Willem I bleef dit in stand. Wel werd het Ministerie gesplitst in een katholiek deel en een hervormd deel. Er was herhaaldelijk ruzie tussen katholieken en protestanten over het bezit van oude kerken. Een herverdeling mislukte. Uiteindelijk mocht ieder kerkgenootschap de kerk die men in bezit had houden. Als compensatie werd er een soort subsidieregeling in het leven geroepen. Er kwam geld van het rijk voor zowel de bouw van nieuwe kerken als voor het verbouwen van oude. Had je een bouwplan en wilde je geld dan moest je plan wel beoordeeld en goedgekeurd worden. En dat deed..... het Ministerie van Waterstaat.

Vandaar Waterstaatskerk

Er zijn er tientallen van over heel Nederland

Zoals gezegd, in Assen kennen we de Jozefkerk. Jarenlang een gewilde locatie voor menig concert van het Asser Mannenkoor. En onlangs zongen The Golden Men in de voormalige Hervormde kerk in Bovensmilde. Een rijksmonument enige tijd terug in bezit gekomen van het Drents Landschap en schitterend gerestaureerd. Met mooie rode baksteen wanden, een vloer van handgemaakte en op hout gebakken vloertegels en mooie gebrandschilderde ramen. En een akoestiek! Het was daar heel fijn zingen.

In die waterstaatskerk!

Gerrit Eerland

Kerstverhaal

**Nostalgisch,
maar o zo fijne Kerst.**

door: Klaaske Jans

Ze hadden lang over het plan nagedacht en waren tot het besluit gekomen, om toch maar de grote stap te wagen.

De boerderij, die ze tijdens een vakantie in Drenthe te koop hadden zien staan, had vooral Bob als het ware toegelachen.

Sinds kort waren ze beiden gepensioneerd en de drukte in de stad begon hem steeds meer tegen te staan.

Jantine was eerst nog wat terughoudend geweest, zij was immers een geboren stadskind, maar ze voelde steeds vaker, dat Bob zo heel graag wilde verkassen naar het rustige platteland en dus zouden ze het er op gaan wagen.

De kinderen en kleinkinderen leken het ook wel iets, 's zomers een heerlijk logeeradres in de prachtige fietsprovincie en met de auto was het immers maar een paar uur rijden!

De makelaar liet weten, dat het pand nog niet was verkocht, in het voorjaar was het eventueel te aanvaarden en toen waren ze tot koop overgegaan.

Na hier en daar wat aanpassingen en een kleine verbouwing kwam de verhuisdag.

Inderdaad, het was ook in de lente een lust, om hier te wonen, de akkers lagen klaar om ingezaaid te worden, er hing een groene waas over de bomen en de eerste lammetjes huppelden in de wei.

Bob scharrelde wat in de tuin, hij leefde helemaal op en Jantine hield zich bezig om het huis tot een knus en gezellig thuis te maken.

De tijd vergleed en het werd volop zomer. Elke dag scheen de zon uitbundig en samen zaten ze vaak in de zwoele avond nog laat in de appelhof.

De vakantietijd brak aan en de kinderen kwamen, heerlijk was het, opa Bob had op het ruime erf wat speelgelegenheid geplaatst en er stond een groot zwembad klaar.

Maar aan alles komt een eind, werk en school wachtten weer.

Jantine vond het toch wat moeilijker, zo met dit lege nest, het was nu wel erg stil.

Ook in het dorp werd het steeds rustiger, de terrasjes waren vaker leeg, de oogst werd zo langzamerhand van het land gehaald en dan zou de herfst zijn intrede doen.

De eerste bladeren begonnen al te vallen, Bob harkte iedere dag wel even, hij genoot zichtbaar van het buitenleven, kwam met een fris gezicht thuis en zei telkens weer, dat ze zo'n goede keus hadden gemaakt door het huis te kopen.

Het viel hem dan ook niet op, dat Jantine steeds stiller werd, af en toe in zichzelf gekeerd en toen ze op een dag erg terneergeslagen op de bank zat, kwam het hoge woord er uit.

"Ik weet, dat jij hier zo geniet, maar ik begin de stad toch zo te missen, even lekker winkelen of een kopje koffie met vriendinnen te drinken, af en toe een avondje uit, ik ken hier eigenlijk niemand, de mensen zullen vast aardig zijn, maar ik ken ze eigenlijk alleen maar van en vluchtige groet in de supermarkt en ze zijn zo anders als stadsmensen".

"Dit had ik echt niet verwacht, ik had het gevoel, dat jij hier ook op je plek was, je vond het toch zo heerlijk afgelopen zomer", zei Bob verbaasd.

"Dat was ook zo", beaamde Jantine, "maar ik krijg de laatste tijd zo'n heimwee-achtig gevoel, ben er soms verdrietig van".

Vanaf die dag werden er stevige gesprekken gevoerd en er werd afgesproken, dat Jantine het de komende winter nog zou proberen, om hier te aarden en zo niet, dan zouden ze toch echt teruggaan naar de stad. ->

– > De decembermaand deed met koude dagen zijn intrede en op een doordeweekse middag kwam er een vrouw, die ze wel eens had gezien in het dorp, het erf op fietsen. Nog voordat ze had aangebeld, opende Jantine, een beetje beduusd, de deur en sloot hem, nadat de vrouw had gevraagd, of ze even mocht binnenkomen.

“Ja natuurlijk, gaat u zitten, u bent vast koud, het is guur buiten”. Wat zou de vrouw te zeggen hebben? “Ja, het is hartje winter, maar ik wou u iets vragen, het hoeft niet hoor, als u er geen aardigheid aan hebt, maar mijn burens zingen allebei in het zangkoor en nu geven ze een Kerstconcert, hebt u zin om mee te gaan, ik heb 2 kaarten en ik dacht, misschien wilt u hier in het dorp wel wat mensen leren kennen, ik kan me voorstellen, dat u zich hier wel eens een beetje eenzaam voelt, zo zonder familie en zo.

Na afloop is het altijd wel gezellig, met warme chocolademelk en glühwein en wat lekkers, maar het hoeft niet hoor, even goeie vrienden”. Jantine was eerst een beetje sprakeloos, maar werd helemaal warm van binnen, ze had zich lang niet zo gevoeld. Ze hield zich voor het fatsoen een beetje in, maar van binnen juichte ze, steeds had ze gedacht, dat de mensen hier nogal stug waren, maar nu had zomaar een lieve vrouw aan haar gedacht, had de kou getrotseerd, om haar uit te nodigen.

Dat deden ze in de stad toch niet zo snel, daar was het eigenlijk ieder voor zich.

“Ik zal mij eerst even voorstellen, ik heet Jantine en ik wil heel graag met u mee, ontzettend lief van u, om mij te vragen”. “ik heet Margje, u mag wel jij zeggen en ik vind het heel fijn, dat u mee wilt”.

Het ijs was al gauw gebroken, u werd jij en jou en na een paar koppen thee en veel gepraat, het begon al te schemeren, stapte Margje maar weer eens op.

Bob was inmiddels thuis gekomen van een boodschapje en merkte meteen, dat er iets gaande was. “Ik zal even verse thee voor je zetten, ga jij maar lekker zitten, ik ruim de boodschappen wel op, maar eerst moet ik je iets vertellen”, met veel blijheid in haar stem kwam het verhaal er uit. “Och meid, wat fijn, dat je het aanbod hebt aangenomen, je zult vast leuke mensen leren kennen, ik zie aan je, dat je veel opgewekter bent”.

Het concert werd gegeven in het oude kerkje, er werden bekende liederen, maar ook prachtige Engelse Christmas Carols gezongen, de grote boom was met smaak versierd, Jantine kreeg zo’n ouderwets zondagsschoolgevoel en na afloop werd het ontzettend gemoedelijk en gezellig, iedereen betrok haar in het gesprek, kortom, een onvergetelijke avond.

Jantine had zich nog nooit zo met koorzang bezig gehouden, maar toen haar werd gevraagd, om op de eerstvolgende repetitieavond eens vrijblijvend langs te komen, had ze geen moment geaarzeld. Wat een fijne mensen had ze ontmoet en zo toegankelijk. Ze kreeg er veel energie van, ze versierde alles sfeervol, de boom kreeg een mooi plaatsje voor een koestralraampje. De kinderen zouden immers komen en dan moest het hier warm en gezellig zijn.

Toen een paar dagen later de bel weer ging, stond er een jongetje op de stoep met de mededeling: “Ik moet van mien mamme u dit even brengen, daar zitten eigengebakken knieperties in. Mamme bakt altijd heel veel knieperties met een kniepertiesiezer veur een helebulte mensen”.

Bij Jantine kwam de gedachte: “Je zou bijna in engelen gaan geloven”.

De eerste repetitieavond in het nieuwe jaar werd ze als lid aangemeld en zingt nu al aardig een toontje mee.

Terug naar de stad? Voor geen goud, hier voel je de warmte en genegenheid van mensen nog om je heen.

Naoberplicht en hulp bestaan nog. Jantine weet het zeker: “Bob en ik hopen hier stokoud te worden”.

KroniekKunst

Klaaske Jans-Leever

Als nummer drie in ons 'Kunstlijstje' deze keer een schrijfster en wel Klaaske Jans-Leever (1946). Al vijftig jaar getrouwd (24-10-2018) met ons koorlid Henk Jans (bariton en lid sinds 1977, 29 jaar bibliothecaris geweest en lid van de muziekcommissie). Sinds twee jaar wonen ze in een nieuwbouw appartement aan de Roerdompstraat. Ter plaatse kreeg ik eerst een rondleiding door de woning. Deze is zeer geschikt voor wat oudere bewoners!

Gezeten aan de grote tafel in de woonkamer. "Vertel eens wat over je verhalenschrijven, mede naar aanleiding van een verhaal in deze Kroniek".

'Als kind ging ik naar de Lagere School Groen van Prinsterer, naast waar nu de Schulp staat. Al vroeg vond ik het leuk om opstellen te maken. Als het pauze was, moest ik eerst mijn opstel afmaken. Heb later ook altijd gelezen. Taal spreekt me aan en heeft veel invloed op mijn leven gehad. Ik heb jaren gewerkt bij het Bouwfonds Ned. Gemeenten. Alle correspondentie ging via mijn bureau.'

Ze heeft deelgenomen aan verschillende schrijfwedstrijden. Met verhalen en gedichten met vaak onverwachte resultaten:

- . Verhaal in de Margriet; publicatie en als prijs het boek, samen met reactie op het verhaal.
- . Een bijdrage in de jarige AVRO-bode.
- . Een verhaaltje, geschreven in het Drents in "Wat een gedoe" van Jans Polling. Prijs, een etentje met Jans Polling.
- . Het boek, naar aanleiding van een prijs van Sonja Barend, "De beste TV-Interviews".
- . Een bijdrage geleverd aan "Oud Assen", "Een royaal geschenk", een leuk getuigschrift.

Hobby's ? 'Samen met Henk zingen in het Groot Koor Drenthe, met hoogtepunten optredens in Amsterdam, Utrecht en Groningen. Fietsen en reizen en zich bezighouden met de familie'.

Vermeldenswaard, ik luister dagelijks naar NPO4 klassiek. Af en toe klinkt de naam van Henk en Klaaske Jans door de speaker van Ab Nieuwdorp met de aankondiging van een klassiek verzoeknummer. Ze hebben de presentator van het programma, Ab Nieuwdorp al eens in persoon in Groningen ontmoet.

Met dank voor de koffie en het door Henk gebakken lekkers ga ik huiswaarts. Veel genoeg met het lezen van het kerstverhaal (elders in de AlleMansKroniek).

Waar moeten we met het koor naar toe?

In 2012 hebben we op een daarvoor speciaal bijeen geroepen vergadering besloten hoe we verder moesten met ons AMK. De uitkomsten zijn vastgelegd in de "strategie AMK 2013-2018".

Even ter herinnering, die strategie omvatte drie elementen met als doel tot 2018 minstens twintig nieuwe leden te werven.

- Binnen het koor subgroepen mogelijk maken. Dit om jongere leden ook binnenhet koor de gelegenheid te geven een moderner of ander repertoire te laten zingen.
- Samenwerking met anderen. Er wordt een vernieuwingscommissie ingesteld die e.e.a. moet onderzoeken en rapporteren.
- Een PR campagne gericht op nieuwe leden.

We hebben het doel qua aantal leden wel gehaald langs de aangegeven weg maar omdat er meer leden het koor verlaten hebben is het resultaat dat we kleiner zijn geworden. Ook jongere leden is niet blijvend gelukt.

Met mooie concerten in de Kolk, modernere muziek naast oud repertoire en een vrij succesvolle subgroep zijn we wel degelijk veranderd in laatste vijf jaar. Je ziet nu dat andere koren mondjesmaat beginnen te volgen met dezelfde aanpak of juist een keuze voor een specialisatie. Nu is het zaak om naar de volgende vijf jaren te kijken en wat en hoe we die lijn voortzetten met als belangrijkste doel het ledenaantal op peil te houden. We moeten daarbij om ons heen kijken.

Bij het korenfestival in Nijverdal waren er nog al wat verschillen te horen en te zien tussen de deelnemende koren. En hoewel ik maar een paar koren heb horen zingen waren er opmerkelijke verschillen te zien in de reactie van het publiek. Wat ik er in heb gezien is dat men wegliep als je als koor je publiek niet weet te boeien, hoe mooi je ook zingt. Nu was dit een gemengd publiek en er zullen ook nieuwsgierige passanten onder hen geweest zijn maar de tendens was duidelijk: ze bleven zitten als er een sprankelend koor met vlotte nummers stond en ze gingen weg als er wat meer serieuze muziek werd gezongen. Ik weet wel dat het overgrote deel van de mannen die in Nijverdal aanwezig waren enthousiast werden van de manier waarop we zongen en de reactie van het publiek daar op. De vraag is overigens of we ons geheel moeten laten leiden door de smaak van het publiek. Een factor die naar mijn mening minstens even belangrijk is, de werving van nieuwe leden, bepaalt mede hoe en op welke manier we het repertoire gaan kiezen.

Tijdens de laatst gehouden KNZV vergadering was er een presentatie door de dirigent van het Nijverdals Mannenkoor met medewerking van het Ensemble van dat koor. Hierin schetst hij de geschiedenis van de mannenkoren in de vorige eeuw. De afname van mannenkoren vanaf 1990 wijkt hij aan de verandering van de muziek in de jaren zestig. Dat heeft de smaak van de daarop volgende generaties beïnvloed. Hij is van mening dat het oude repertoire niet geheel moet worden verlaten maar dat we niet bang moeten zijn om muziek uit de jaren zestig tot tachtig te proberen. Ze hebben nu een repertoire dat gaat van Tibié Païom tot een vierstemmig gezongen medley van Queen en daarmee krijgen ze toch weer vijftigers en zestigers binnen. Het lijkt veel op ons repertoire maar gaat net iets verder. Hij is bereid om ons daarover te komen vertellen.

Kortom we moeten nadenken over de toekomst, wat we gaan zingen, hoe we dat aan de man gaan brengen, hoe we plezier in het zingen houden en vooral hoe we daarmee leden werven. Iedereen die daar ideeën over heeft roep ik op om ze te melden bij een bestuurslid. En kijk vooral om je heen wat er zo al gebeurd in korenland. Beter goed afgekeken dan slecht zelf bedacht.

Roland

Een avondje FEMALE VOICES

Onlangs een concert bezocht van het vocaal ensemble Female Voices, bestaande uit een achttal dames uit Emmen. Het concert werd gehouden op vrijdag 2 november in De Bron.

De Bron is voor het Asser Mannenkoor zeker geen onbekende locatie, daar wij hier meerdere malen een concert hebben gegeven. Ik denk met name aan ons succesvolle musicalconcert in 2010.

Hoe kom je op het idee om een optreden van de FemaleVoices te bezoeken, zult u zich afvragen. Middels een affiche op het prikbord bij de ingang van De Schulp werd hun concert aangekondigd, met de vermelding o.l.v. Marco Warta. De donderdag voor het concert heb ik Marco alle succes toegewenst, maar kreeg toen van hem te horen dat hij de dames niet dirigeert maar ze de laatste drie jaar heeft gecoacht. Zaten ze voorheen voornamelijk op het klassieke pad, vandaag de dag zijn ze zich ook meer op het pad van het wat lichtere genre gaan begeven. Marco is de dames daarin zeer behulpzaam geweest en ze op de juiste manier geadviseerd en getraind. Sinds het nieuwe seizoen heeft zijn coachen beëindigd, zo vertelde hij mij. N.a.v. Marco's aanbeveling het concert van de FemaleVoices bezocht. Samen met Henk Jager en zijn vrouw Margaret en ik met mijn vrouw Shirley hebben wij hier geen enkel moment spijt van gehad.

Het begon al met de bijzondere presentatie van deze avond met als thema een reis om de wereld. De dames kwamen daarom op met koffer, hoedje op en sjaal om. Op het podium lag een koffer met allerlei attributen uit verschillende landen, bv. de vlag van Zuid-Afrika of een alpinomuts welke behoorde bij Frankrijk. Steeds mocht iemand uit het publiek een attribuut uit de koffer kiezen en werd uit het betreffende land één of een tweetal nummers ten gehore gebracht. Op deze wijze bezochten we landen over de gehele wereld, met als gevolg een wel zeer gevarieerd aanbod van liederen.

Wat ons als bezoekers opviel was dat de acht dames alles zeer gedisciplineerd en vol enthousiasme brachten en werd de gehele avond a capella gezongen.

Na het concert nog even met een paar dames gesproken. Daaruit kwam naar voren dat de zanggroep een heel breed repertoire heeft. Van licht klassiek tot wereldmuziek. De dames noemen zichzelf geen koor, daarvoor is het te klein. Groeien in aantal is ook niet hun ambitie. Dat wij klein zijn maakt ons bijzonder, omdat het zorgt voor een uniek geluid. Verder ligt de kracht van FemaleVoices in de zuiverheid van de zang.

Toen wij vertelden dat wij op aanraden van Marco Warta hun concert hadden bezocht, kregen we van de dames te horen dat Marco hun zonder meer op een hoger niveau heeft gebracht.

Al met al hebben wij als toehoorders een geweldige avond beleefd en hebben de Female Voices een zeer goede indruk op ons achter gelaten.

Daniël Geertsema, mede namens Henk, Margaret en Shirley

KOOSIE'S CORNER (55)

Het gevoel, waar is de tijd (2018) gebleven?

Het is alsof de tijd gevoelsmatig sneller gaat. De klok bewijst het tegendeel; één uur is 60 minuten!!

In het afgelopen jaar zijn vele 'dingen' gebeurd. Ieder heeft zijn/haar herinneringen wat het koor betreft. Twee dierbare koorleden, Andries Hup en Sietse Hoogeveen, zijn ons ontvallen. Het vertrek van oud dirigent Bert Lammers en komst van de nieuwe dirigent Marco Warta. Ik houd niet zo van terugkijken. In mijn keuken heb ik enkele spreuken hangen, die ik u niet wil onthouden.. "Herinner je gisteren, droom van morgen, maar leef vandaag!". "Honderd worden?, vrolijk blijven!". Ook deze mogen er zijn: "Niet uitgaan van je beperking, maar van je mogelijkheid!" en "Geluk is tevredenheid". Dit zijn een paar uitspraken van het afgelopen jaar, maar die gelden ook voor 2019. Ik wens u een fijn Nieuwjaar en een goed Koorjaar!

P.S. Ik 'bewonder' mijn bezorgster van het Dagblad van het Noorden; elke morgen tussen 05.00 en 05.25 uur hoor ik haar aankomen op haar brommertje, wat voor weer het ook is. Ik kruip dan weer lekker in bed. Krant lezen.

P.S.: Kom je ook op de Nieuwjaarsvisite op 12 januari.

